

RADNÓTI MIKLÓS: TÉLI VASÁRNAP

Arany késként villan a napnak fénye a fák közt
és füstölve siklik az úton a friss nyomokon
s távol nagyokat hasogat a kemény levegőből,
síkos arany domb őrzi ott örömét!

Ó, most síkos a lomha gond is, füttyentve kicsúszik
melegéből és csönd s a havon vékony repedés
jelzi tünése nyomát, míg nyugodt dobogással
takarítgat utána a szív.

Nézd! asszonyod arany kontya s két síje
külön megcsillan a lejtőn s eltűnik lobogón;
lenn hó pora bujtatja s egy enyhe kanyar.

Ó, fend hóhoz a léced! csisszen az s kinyitja előtted
s a ház falánál odakinn, csöpögőn sorakoznak
a ködben a lécek. Ezüst esti világ ez! Fölötte
az égen sötét koszorúba gyúlik a holnapi hó.

(ESTE)

Jó fáradtság pirul és szerelem az asszonyok arcán
s a ház falánál odakinn, csöpögőn sorakoznak
a ködben a lécek. Ezüst esti világ ez! Fölötte
az égen sötét koszorúba gyúlik a holnapi hó.

1934. január. 5.

